

Františkovo slovo

č.66

Demaskování d'ábla je součástí radostné zvěsti

Křesťán, který příliš přilnul k penězům, si popletl cestu - tvít papeže Františka

Arcibiskup Tomasi: Povinnost pohostinství existuje společně s právem na vlastní identitu

Rodina: modlitba

Irácký kněz: Prožíváme apokalypsu, ale naše víra roste

I ti, kdo se ocitli na dně, mohou pomáhat druhým

Bejrútská (muslimská) deklarace o náboženské svobodě

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Demaskování d'ábla je součástí radostné zvěsti

Milan Glaser

Pokud lidé nepochopí, že proti nim stojí jeden jediný životní nepřítel – zlý duch, kterému Bůh skrze Ježíše Krista připravil porážku, jež bude plně zjevena teprve na konci dějin - budou stále hledat nepřitele mezi sebou a vždycky jej najdou, ať už to bude ten či onen národ nebo státník či bankéř. Opravdu nebývale početná upozornění na tohoto ducha nepřátelského lidské přirozenosti adresovaná věřícím v magisteriu papeže Františka nemají jiný smysl než odhalovat člověku šalby tohoto nepřitele a přimět člověka, aby prosil Boha o pomoc, která před nimi ochraňuje.

Kromě mnoha jiných bludů, které dnes obíhají světem, je totiž **asi nejnebezpečnějším názor, že člověk je před Bohem jediný a poslední viník**. Právě to je čisté d'áblova písnička. Množství zpráv o spoustě i těch nejobludnějších a zruďných hříších, jimiž je dnes zaplavován veřejný prostor, totiž působí dojmem, že jediným zodpovědným je právě a jenom člověk. Často je přitom používána i **zdánlivě zbožná poučka, že člověk ze sebe nemá svalovat vinu. Logicky to vyvolává hlubokou malomyslnost a přivádí lidskou duši k zoufání a nedůvěře v Boží milosrdenství**, které by bez existence a působení d'ábla vskutku bylo nevěrohodné. Postrádalo by totiž logiku Kristova kříže, kterým byl člověk vysvobozen z d'áblova otroctví. Odpuštění, kterého se tak dostává člověku, však Boha něco stojí. Z hlediska Božího milosrdenství je d'ábel jako inspirátor hříchu vždycky také polehčující okolností každé lidské viny. **V posledku jde tedy o to, aby člověk před Bohem uznal nejen vlastní hřích, ale také svoji hloupost a přilnul k Ježíši jako Boží dítě**. Jde o to, aby člověk uznal, že se od pokušítele inspiroval pýchou a nechal se oklamat jeho sugestivní smyšlenkou, že není Božím dítětem, ale něčím víc (jako by snad bylo možné být něčím víc). Pod touto lží je člověku prodáváno podezírání stvořitelské Boží lásky, které stojí na počátku prvotního lidského hříchu a bude provázet člověka až do soudného dne.

Věřící nesmějí zapomenout na to, že demaskování d'ábla, je součástí radostné zvěsti evangelia. Ubývání tohoto akcentu v kázáních, katechezích a duchovním vedení je znamením odpadu od křesťanské víry a projevem postupného podléhání šalbám otce lži. Duchovní vytríbenost a takřka něžné formulace činí tuto lež podmanivou a svůdnou.

Projevuje se v duchovním zesvětštění neboli mondénní spiritualitě, která odporuje spáse lidské duše. Křesťan, který nedovede pohlížet na světové dění a na svoji příslušnost ke světovým dějinám jinak než politicky, byl totiž sveden vládcem tohoto světa. Člověka však Kristus vyprostil z vlády otce lži svým křížem a vzkříšením. Proto účast na správě věcí veřejných nesmí křesťan ve svém srdci nikdy odtrhávat od svojí víry jako to bohužel učinili ti křesťanští politici, kteří hlasovali pro legalizaci interrupce nebo pro zákon o manželství osob téhož pohlaví. **Dnešní člověk je stále více zmítán nejenom dějinnými důsledky svých vin, ale také stále intenzivnějším a inovativním působením nepřitele** lidské přirozenosti, který ví, že se jeho čas neúprosně krátí. Otec lži totiž ví, že věčnost pro něho nebude příjemná, protože ji dobrovolně volí. **Snaží se proto ve zbývajícím čase s rostoucí úporností přesvědčovat člověka, že tím, kdo uvrhuje do věčné záhuby, je Bůh**, aby tak člověka donutil k odpadnutí od víry. Bůh však nezavrhne nikoho. Peklo nestvořil Bůh, nýbrž d'ábel a každý, kdo si ho chce podle jeho nápověd v sobě budovat. **Neexistuje jiná Boží vůle než chtění dobra** a d'ábel neumí nic jiného než odporovat této všemohoucí vůli svými výmysly. Bůh tedy neumí nechtít, protože nechce nic jiného než dobro. Jediným, kdo opravdu chce, je proto Bůh. D'ábel pouze a jenom nechce, ke své vlastní věčné škodě; neumí chtít, protože nechce dobro.

Je důležité ujasnit si dobře tyto věci, poněvadž právě rozdíl mezi dobrem a zlem, mezi pravdou a lží je dnes vystavován iluzornímu přepólování, které by však - a zvláště pro věřící

duši - bylo smrtící. **Bůh totiž lidskou svobodu nikdy nenaruší**, ale vyžaduje od ní maximum.

25.8.2015

Křesťan, který příliš přilnul k penězům, si popletl cestu - tvít papeže Františka

„Křesťan, který příliš přilnul k penězům, si popletl cestu“, tak zní poslední tvítové poselství papeže Františka. Vatikánský rozhlas požádal o komentář pomocného římského biskupa mons. Guerimo di Tora:

*„Přivádí mne to k zamyšlení nad vztahem křesťana k penězům. Týká se to samozřejmě také nás kněží. **Čím jsou peníze? Lidskou jistotou. Kdo má peníze, myslí si, že může být v každém případě klidný.** Svoji jistotu tak zakládá na vztahu k něčemu a nikoli na víře v Boha. **Bud' tedy věřím v Boha anebo spoléhám na peníze** a na všechno, co s tím souvisí: na zdání, přízeň mocných, na lidské skutečnosti.. Mojí jistotou je však Kristus, říká sv. Pavel, ať už žiji či umírám. **To neznamena, že křesťan je povolán žít bez peněz.** Peníze však musejí zůstat něčím, co pomáhá žít. Cílem života se nesmí stát vydělávání, hromadění peněz. Je také zřejmé, že kdo jich má víc, může jich užívat víc také ku prospěchu druhých. **Musejí být tedy prostředkem jednak v mém vlastním životě, ale také ve vztazích k bližním.** Pán chce, abychom i my kněží uměli používat peněz a chápali jejich smysl pro komunitu, pro podporu našich aktivit, pastoračních i charitativních, a pokud máme na starosti církevní majetek, který nám byl svěřen.“*

Co byste poradil křesťanovi, který je možná příliš sváděn penězi, ale touží nalézt správnou cestu?

*„Předně nikdo nemůže opustit svoji jistotu jen tak naráz. Pokud jsem až dosud důvěřoval v peníze, ve svoje věci, potom by bylo prázdnou pózou všechno naráz odložit. Nejprve musím najít tu skutečnou jistotu a **teprve, když vírou naleznu jistotu v Pánu Ježíši, mohu doopravdy všechno ostatní dát stranou.** Co poradit? Začít se více modlit, vstoupit do kontaktu s Božím Slovem, intenzivněji žít ve společenství s ostatními a hledat, jak jim být užitečný. Dlouhá léta jsem pracoval v římské Charitě a viděl jsem, jak lidé mění svůj život jedině proto, že se dostali do kontaktu se skutečnou bídou. **Je opravdu Božím darem ocitnout se v kontaktu s těmi, kteří jsou skutečně v nouzi. Umožňuje to objevit něco jiného.**“*

Církev bývá často kritizována za to, jak nakládá s penězi. Co byste na takové kritiky odpověděl?

„Bohužel, najde se kněz či instituce, která nedala dobrý příklad. Hříšníci jsme všichni. Dívejme se však nejenom na to negativní, co se může stát, ale také na pozitivní, co se děje. Je spousta lidí i institucí starajících se o druhé. Byl jsem jednou na návštěvě v jednom charitním centru otevřeném poblíž nádraží Tiburtina. Večer přicházejí lidé a přinášejí různé dary.. Dojal mne jednou jistý starší pán, který přijel taxíkem a říkal: „Nevěděl jsem, kde přesně jste, tak jsem si vzal taxi, abych vám něco přivezl“ a podal mi dvě tašky. Musíme se učit cenit si více takovýchto gest. Může se sice vyskytnout někdo, kdo pochybí, ale netřeba z jednoho případu posuzovat celou instituci.“

Říká pomocný biskup římské diecéze mons. Di Tora v souvislosti s posledním tvítovým poselstvím papeže Františka, který připomíná, že křesťan ulpívající na penězích schází ze své cesty.

Arcibiskup Tomasi: Povinnost pohostinství existuje společně s právem na vlastní identitu

„Migrační krizi je třeba řešit v jejích příčinách,“ řekl stálý pozorovatel Svatého stolce při Ženevských orgánech OSN arcibiskup Silvano Tomasi ve svém vystoupení na italském katolickém mítinku v Rimini (foto). V rozhovoru pro Vatikánský rozhlas vyjádřil svůj názor, že „v dnešním světě existuje politická vůle, která chce zachovat sociální nerovnosti, což způsobuje chudobu a migraci. V souvislosti s masovou imigrací papežský diplomat varuje, že to nejtěžší nás teprve čeká. Nestací jen přijmout běžence, ale postarat se o jejich integraci, což může být velice obtížné, domnívá se **arcibiskup Tomasi**:

„Existuje povinnost pohostinství, ale existuje také právo zachovat si vlastní identitu. V našem případě zejména identitu křesťanskou, zejména vzhledem k přílivu muslimských imigrantů, kteří mají určité problémy s přijetím rozdílu mezi politikou a náboženstvím, což komplikuje jejich integraci. Co v takové situaci dělat? Musíme říci, že existují určité zásadní hodnoty, které je třeba přijmout. Jednou z nich je respektování společenského pluralismu, rozdílu, který existuje mezi politikou a náboženstvím, přijetí normálního demokratického procesu, aby bylo možné vzájemné konstruktivní soužití takto obohacené společnosti.“

V Evropě žije 30 milionů muslimů a **obavy malých zemí jako je Slovensko jsou pochopitelné. Na námitku údajné diskriminace v souvislosti se slovenskou podmínkou přijímat pouze křesťanské migranty italský arcibiskup říká: „Není to diskriminace, nýbrž pokus o uplatnění práva na vlastní identitu, které neprotiřečí povinnosti poskytnout útočiště.“**

Arcibiskup Tomasi poukázal rovněž na lhostejnost, která je ve světě patrná, pokud jde o pronásledování křesťanů jako by jejich práva měla menší váhu než jiných lidí. Vatikánský diplomat zaujal také velmi kritický postoj k OSN, v jejichž ženevských orgánech působí jako apoštolský nuncius. Tato instituce ztratila smysl pro společnou odpovědnost a solidaritu vůči lidské rodině a její hlavní zásadou je bezohledný individualismus a svoboda bez odpovědnosti. Projevuje se to mimo jiné také blokováním aktivit nezbytných při řešení aktuálních problémů.

26.8.2015

Rodina: modlitba - *Katecheze papeže Františka na gen. audienci, nám. sv. Petra*

Drazí bratři a sestry, dobrý den.

Po reflexi o tom, jak rodina prožívá sváteční chvíle a práci, budeme nyní uvažovat o času modlitby. Nejčastější nářky křesťanů se týkají právě toho času: „Měl bych se více modlit, chtěl bych, ale nedostává se mi času.“ To slýcháme stále. Tato nelibost je upřímná, jistě, protože **lidské srdce se stále touží modlit**, aniž si to uvědomuje. A nenachází-li čas, nemá klidu. Aby k tomuto setkání mohlo dojít, **je zapotřebí pěstovat v srdci „vřelost“ lásky k Bohu, citový vztah.**

Můžeme si položit velmi jednoduchou otázku. **Je dobré věřit v Boha celým srdcem**, je dobré doufat, že nám pomůže v těžkostech, je dobré vnímat povinnost poděkovat Mu. To vše je správné. **Máme však Pána trochu také rádi?** Dojme nás, udiví nás či rozněží nás pomyšlení na Boha?

Pomysleme na formulaci velkého přikázání, které nese všechna ostatní: „*Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou silou*“ (Dt 6,5; srov. Mt 22,37). Tato formulace používá ve vztahu k Bohu intenzivní slovník lásky. Duch modlitby přebývá především tady. A pokud zde přebývá, *je tam celý čas* a nikdy odtud nemizí. **Dovedeme přemýšlet o Bohu jako o pohlazení, které nás udržuje při životě a kterému nic nepředchází?** Pohlazení, od kterého nás nic, ani smrt nemůže odloučit? Anebo o Něm přemýšlíme jenom jako o velké Bytosti, Všemohoucím, který vše stvořil, Soudci, který každý

skutek kontroluje? To vše je přirozeně pravda. Avšak jedině, je-li Bůh citem všech našich citů, nabývají tato slova plného významu. Potom cítíme, že jsme šťastni a trochu také v rozpacích, protože na nás myslí a především nás má rád! Není to úchvatné? Není úchvatné, že nás Bůh s otcovskou láskou hladí? To je překrásné! Mohl by se jednoduše dát poznat jako nejvyšší Bytost, sdělit svoje přikázání a čekat na výsledky. Bůh však učinil a činí nekonečně více. Provází nás cestou života, ochraňuje a miluje.

Pokud cit k Bohu nerozdělá oheň, duch modlitby nerozehřeje čas. Pak můžeme třeba násobit svoje slova „jako pohané“, říká Ježíš, anebo vystavovat na odiv svoje obřady „jako farizeové“ (srov. *Mt 6,5.7*). Srdce obývané citem k Bohu udělá modlitbu také z bezeslovné myšlenky, z prosby před svatým obrázkem anebo z polibku poslaného směrem ke kostelu. Je krásné, když maminky učí malé děti posílat pusinku Ježíši či Matce Boží. Kolik je v tom něhy! V té chvíli se srdce maličkých mění na místo modlitby. A to je dar Ducha svatého. Nikdy nezapomínejme vyprošovat tento dar každému z nás! **Duch svatý má totiž svůj zvláštní způsob, jak v našich srdcích volat „Abba – Otče“; učí nás říkat „Otče“ právě tak, jako to činil Ježíš.** Tento způsob bychom sami nikdy nenašli (srov. *Gal 4,6*). **Tento dar Ducha přebývá v rodině, kde se učí o něj prosit a vážit si jej. Osvojíš-li si jej se stejnou spontaneitou, s níž ses naučil říkat „tati“ a „mami“, budeš ho umět navždy.** Když se tak stane, je čas veškerého života rodiny zahrnut v Boží lásce a bezděčně hledá čas na modlitbu.

Čas rodiny, jak dobře víme, je komplikovaný a stěsnaný, obsazený a ustaraný. Vždycky je ho málo, nikdy nestačí. Je toho třeba tolik udělat. Kdo má rodinu, brzo se naučí řešit rovnici, kterou nedovedou vyřešit ani velcí matematikové, že totiž dvacet čtyři hodin obsahuje jejich dvojnásobek! Jsou maminky a tatínkové, kteří by za to mohli dostat Nobelovu cenu. Během dvaceti čtyř hodin jich mají osmačtyřicet. Nevím jak, ale dělají to tak! V rodině je hodně práce!

Duch modlitby navrácí čas opět Bohu, uniká obsesi života, jemuž se stále nedostává času, nachází pokoj v nezbytí a objevuje radost z nečekaných darů. Dobře v tom radí dvě sestry, Marta a Maria, o nichž mluví evangelium, které jsme slyšeli (*Lk 10,38-42*) v úvodu. Naučily se od Boha **sladit rodinné rytmy: krásu slavení, pracovní vyrovnanost a ducha modlitby.** Návštěva Ježíše, kterého měly rády, pro ně byla slavností. Jednoho dne se však Marta naučila, že hostitelská práce, ač důležitá, přece jen není vším, a že opravdu podstatné je naslouchat Pánu jako to dělala Maria, která si vybrala „ten nejlepší díl“ času. Modlitba pramení z naslouchání Ježíši, z četby evangelia. Nezapomínejte číst denně kousek evangelia. **Modlitba pramení z důvěrného kontaktu se Slovem Božím.** Existuje tato důvěrnost v naší rodině? Máme doma evangelium? Otevřeme jej někdy, abychom si v něm společně četli? Rozjímáme o něm při recitaci růžence? Evangelium čtené a rozjímané v rodině je jako dobrý chléb, který živí srdce všech. Naučme se ráno a večer a když usedáme ke stolu společně říkat nějakou modlitbu, velmi jednoduchou. Ježíš přichází mezi nás, jako přicházel do rodiny Marty, Marie a Lazara. Na srdci mi leží něco, co jsem zahlédl v různých městech: existují děti, které se neumějí pokřizovat! Maminko a tatínku uchte dítě modlit se, dělat znamení kříže! To je krásný úkol maminek a tatínků!

Modlitbou rodiny se ve chvílích silných i obtížných svěřujeme sobě navzájem, aby byl každý člen rodiny chráněn Boží láskou.

27.8.2015

Irácký kněz: Prožíváme apokalypsu, ale naše víra roste

Na včerejší generální audienci si papež František vyslechl svědectví o křesťanech, kteří byli vyhnáni ze svého domova v iráckém Mosulu. Podělil se s ním o. Samir Yousif, mosulský farář chaldejského obřadu, který působí nyní v obci Amadiyak na hranicích s Tureckem. **„Katastrofa, kterou prožíváme, má rozměry apokalypsy,“** přiblížil pak irácký kněz svoji

rozmluvu s papežem vatikánskému deníku L' Osservatore Romano. „ale víra mých krajanů vzrostla. **Společné prožité útrapy spojily křesťany různých vyznání**“ – dodává bývalý mosulský farář, který přišel poděkovat Svatému otci za morální i materiální pomoc. „Díky tomu, že o nás papež hlasitě mluví, neupadli jsme do zapomnění a zakoušíme velkou solidaritu“ – říká o. Yousif. **Na území jeho farnosti žije nyní 5 tisíc uprchlíků**, kterým je třeba zajišťovat potravu, léky a střechu nad hlavou. „Řekl jsem papeži, že Iráčané čekají na jeho návštěvu. Potřebujeme, aby nás utvrdil ve víře a vlil nám do srdcí novou naději“ – řekl irácký kněz a dodal, že nepřestává věřit v možnost návratu míru do Iráku. „Není to snadné, ale chceme setrvat v zemi, kde žijeme od počátků křesťanství nikoli jako cizinci či hosté, ale jako domácí. **Stále věřím, že je možné žít s muslimy harmonicky a ve spravedlnosti,**“ uzavírá irácký kněz Samir Yousif po včerejším setkání s papežem Františkem.

27.8.2015

I ti, kdo se ocitli na dně, mohou pomáhat druhým

S knězem buenosaireské diecéze otcem Carlosem Oliverou si na mítinku v Rimini povídal redaktor Vatikánského rozhlasu o jeho práci v tamějších chudinských slamech. Otec Charlie, jak mu doma přezdívají, proslul mimo to, že se dobře zná s papežem, především svým pastoračním nasazením mezi lidmi žijícími na okraji společnosti, mezi problémovou mládeží, pro kterou založil centrum nazvané Kristovo ohniště. Redaktor Luca Collodi se jej nejprve zeptal, co může dělat církev proti projevům sociální exkluze:

„Myslíme si, že církev, protože působí všude, má možnost tvořit společenství. Nesmí se omezovat na odtažité poskytování pomoci z nadbytku, tím, že rozdává peníze, ale má vytvářet komunitu. A to už dělá. Objevujeme tak pravdu, že tyto komunity, které se rodí na okrajích společnosti, jsou Božím požehnáním a výrazem odpovědnosti církve.“

Kristovo ohniště bylo otevřeno tehdejším kardinálem Bergogliem. Jak se mu daří vytvářet toto společenství?

„Ano. Potýkáme se s problémem sociální marginalizace chlapců a děvčat, mužů a žen, kteří se ocitli v situaci krajní osamělosti. Prostřednictvím známostí a přátelství přicházejí do našich center, kde po nich chceme, aby pomáhali druhým, kteří jsou na tom špatně. Takto se všichni snažíme problému čelit. I ten, kdo se ocitl na dně, může druhému pomoci. To byl pro nás překrásný objev a to se snažíme podněcovat na nejrůznějších místech.“

Tam kde působíte, představujete náboženskou autoritu anebo někdy spíše nahrazujete stát?

„Církev je přítomna v chudinské čtvrti od té doby, co vznikla. Kněží sem chodí již přes čtyřicet let. Souvisí to se zdejší lidovou zbožností a církev má proto ve slamech ústřední postavení. Veškerý zdejší život vede skrze církev.“

Je pro tebe obtížné oddělovat duchovenskou činnost od politické?

„Pokud slovem politický označujeme aktivitu politických stran, pak neděláme žádnou politiku. My jednáme tak, že se staráme jedni o druhé, prosazujeme solidaritu, pohostinnost a všechno, co nějak souvisí s naší křesťanskou vírou: trpělivost, odpuštění a vše, co vytváří komunitu. V žádném případě neděláme stranickou politiku. Zrod komunity má však vliv na obecné dobro. Všem se nám vede lépe. Toto je také politika, protože ovlivňuje způsob, kterým žijeme my všichni. Potom, aniž bychom opomíjeli víru našeho lidu, která je velice robustní, podporujeme prorockou dimenzi a snažíme se měnit státní struktury občanské společnosti.“

Je možné vést dialog s kriminálním podsvětím?

„Myslíme si, že každý je z masa a kostí. Proto se mi velice líbí, co nám kdysi řekl kardinál Bergoglio, když k nám promlouval při inauguraci našeho centra: Berme život, jak přichází. Do našeho centra -Kristova ohniště - přicházejí lidé, kteří se dopustili mnohého zla. Přicházejí i vrazi, lidé, kteří způsobili mnoho bolesti a tady se snažíme počínat si tak, aby pocítili, že jsou milováni, přijati a že se zde mohou také setkat s Bohem a modlit se. My nejsme na straně kriminality, avšak nenecháváme stát stranou ty, kteří si popletli cestu.“

Čím je pro tebe jakožto kněze milosrdenství?

„Kontakt srdce. Když mi bolest druhého člověka, jeho utrpení, není cizí. Je to pochopení toho, že jsme bratři, že mezi námi existuje velice hluboká solidarita, protože jsme stvořeni jako tělesné bytosti, jsme bratři a problém, kterým trpí ten druhý, je také mým problémem.“

Říká argentinský kněz Carlos Olivera pracující v jedné chudinské čtvrti Buenos Aires.

Bejrútská (muslimská) deklaráce o náboženské svobodě

Nejstarší univerzita *Makassed* blízka oficiální libanonské sunnitské organizaci *Dar el-Fatwa* vydala tzv. Bejrútskou deklaráci o náboženské svobodě. **Je to poprvé, kdy oficiální muslimská instituce zaujímá zásadní postoj k náboženské svobodě a používá pojmu svoboda svědomí v pozitivním významu.** Zároveň s tím také podniká konkrétní kroky směrem ke kontrole pravosti islámského učení podávaného v libanonských mešitách. Svobodu víry, vzdělávání a názoru – to vše hájí za pomoci Koránu. **„Nelze nutit ke konverzi na islám, ani pronásledovat toho, kdo věří jinak. Islám zakazuje vést válku proti tomu, kdo se liší, vyhánět z domovů a omezovat jeho svobodu ve jménu náboženství“** – říká Bejrútská deklaráce, která se zrodila 20. června t.r. a byla zveřejněna v těchto dnech. Stala se tak první otevřenou instancí liberálního islámu.

„V Libanonu, ostatních arabských zemích a mezi muslimy dnes panuje neklid kvůli náboženství, sektářství a konfesionalismu – začíná zmíněný dokument. - Lidé jsou zabíjeni, vyháněni z domovů a zbavováni důstojnosti. Touto nenormální situací je zneužíváno náboženství z politických důvodů, nesmyslně jsou obětováni lidé, země a civilizace. To vyvolává v různých částech světa islamofóbiu. Soužití a hodnoty zděděné naší civilizací, jakož i budoucnost naší mládeže jsou vážně ohroženy.“ Těmito tóny začíná čtyřstránková, obsahově velice hutná, Bejrútská deklaráce, jejíž překlad z arabštiny zveřejnila agentura *Asia News* a která by si hlavně v západních médiích zasloužila větší pozornosti, protože výrazně přesahuje rámec Libanonu. Zmíněná deklaráce se totiž hlásí ke Všeobecné deklaraci lidských práv právě v tom bodě, od kterého se při jejím schvalování na půdě OSN arabské země kdysi distancovaly. Na Bejrútské deklaraci se podíleli nejvýznamnější libanonské osobnosti muslimského světa.